

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

LES DETENCIONS DE LA PIKA

La tranquil·la plaça dels Països Catalans de Berga és un lloc pensat per viure-hi sense cotxes. És un requadre d'urbanització relativament moderna, producte d'una planificació de final del segle passat amb comerços als baixos, pisos amb habitatges i un edifici ben farcit de despatxos amb força advocats, un notari, alguns metges i altres professionals liberals. Podria ser a la perifèria d'una ciutat gran però està encastada en una zona històrica i per tant és de difícil accés. Per arribar-hi amb vehicle cal passar per un pas cobert i estret, tot creuant voreres i anant en compte de no topat amb els vianants confiats. Ha estat el punt calent de la quota que ens va correspondre per aquí respecte de l'operació Pika (o Pica, segons alguns mitjans), a la recerca de proves de corrupció entre polítics i empresaris, el famós i mediàticament anomenat cas 3%. El re-

bombori, potser per falta de costum, potser perquè van exagerar la posada en escena, va ser considerable. Una caravana de cotxes de la Guàrdia Civil, la majoria camuflats, va portar-hi més d'una desena d'agents per escorcollar primer el domicili i després les oficines professionals d'un empresari vinculat amb l'obra pública. I al cap d'unes hores, procedir a la seva detenció i trasllat. El seguiment informatiu va ser molt intens als diferents indrets de Catalunya on simultàniament s'estava produint l'operació policial. En el cas de Berga, els periodistes van ser condicionats en l'exercici de la seva feina a peu de carrer. La nova llei mordassa sembla que encanta tant als Mossos com a la Guàrdia Civil i l'usen per limitar-los la seva feina fins a forçar-los a esborrar els seus arxius. Una vergonya intolerable. El resultat va ser que les fotos publicades només mostren els cotxes oficials sense cap figu-

ra humana. Les imatges aboquen a observar uns automòbils amb les plaques tapades amb cinta adhesiva mentre els agents suposem que remenaven armaris a la casa del detingut i calaixos al seu despatx. Als policies els acompanyava un gos entrenat per detectar feixos de bitllets, el qual va trobar 140.000 euros, segons publica El Confidencial. Les matrícules cobertes i el control de les fotografies em fa evocar més els anys de plom d'ETA que els moments actuals, en què els presumptes delinqüents són de guant blanc i no caldrien aquestes posades en escena desmesurades. Desconec si els investigats i detinguts són culpables, i si ho són, s'entén que la justícia s'ocuparà de demostrar i

«Les matrícules cobertes i el control de les fotografies em fa evocar més els anys de plom d'ETA que els moments actuals»

condemnar les seves responsabilitats segons el Codi Penal. Però vull reflexionar per un moment en relació amb el que imagino que els va passar. A primera hora del matí els van treure del llit amb un sobresalt, i van alterar tota la seva família. Als treballadors presents a les oficines, tres quarts del mateix. El que es va veure va ser el passeig d'un detingut envoltat dels agents. El gos ensumant a sota del llit o al darrere del dipòsit de la tassa del vàter, o vés a saber on. Totes les intimitats esvalotades i escampades. El sentiment de frustració i impotència ha de ser màxim. I després, sense cap sentència dictada, ésser portat al calabós (potser emmanillat) per ser alliberat l'endemà com si res. En capes molt àmplies de la població segur que se n'han alegrat i han pensat allò de: «si l'han enxampat, és perquè alguna cosa deu haver fet». I quan l'acusació és de corrupció, després de llegir o es-

coltar la notícia, la cua és allò de «mira, un altre que ens roba a tots!». Considerem per un moment la innocència d'algun d'ells. Evoquem haver de passar per una situació d'aquesta mena. És un forma de violació moral. No em puc imaginar haver de passar per una detenció, per l'estada en una cel·la d'una comissaria. El cop psicològic ha de ser devastador, irrecuperable. Potser és com tot en el gènere humà i la qüestió és acostumar-s'hi i saber-ho encarar. L'exconsellera Rigau ho ha reblat i ha qualificat la seva imputació com «una marca en la teva vida». Té tota la raó. Deu ser ben bé això, però el moment estel·lar en format comèdia menor el va protagonitzar el porter de l'edifici del Port de Barcelona on es refugiava en Sixte Cambra esperant l'escorcoll: «doncs sense cita prèvia, no el podran veure», els va etzibar. Sempre hi ha hagut categories, retinguts inclosos.

SENSE REPTES NO HI HA IL·LUSIÓ

TRIBUNA

Diego Sánchez Pulido

EMPRESARI

Els reptes formen part de l'essència de les persones. Dels bons propòsits de Cap d'Any únicament se n'executen entre el 8% i el 10%. Això vol dir que la immensa majoria de persones no serà capaç ni de deixar de fumar, ni d'anar al gimnàs, ni de perdre

uns quilos, ni de ser més organitzat. Hem de ser realistes i, una vegada fixats els reptes, els hem d'assolir. Per superar reptes personals o col·lectius hi hem de posar tota la tenacitat, la constància i la convicció en nosaltres mateixos. L'entorn també hi té molt a dir. Anar al gimnàs serà més viable si les persones amb les quals convivim –amics, companys de feina o família– creuen en els hàbits saludables i en la qualitat de vida. Serà molt més fàcil deixar el tabac si les persones que ens envolten no fumen... Superar reptes agrada. Per això s'han posat de moda activitats com el *room escape* o el *crossfit*. La ment i el cos necessiten exercitar-se com una de les millors fórmules per no envellir. Sóc dels que em poso reptes

d'una forma constant, una part dels quals he pogut superar, però també n'hi ha quedat pendants. L'edat no ha de ser cap obstacle per dir-nos a nosaltres mateixos que sí, que ho podem fer. Cada vegada hi ha més gent que va a la universitat una vegada han entrat a l'etapa de la jubilació o uns anys abans, com jo, que m'he convertit en graduat en psicologia a la ratlla de seixantena. Aprendre, somiar, autosuperació. Mireu l'exemple permanent de l'atleta manresana, resident a Madrid, Loles Vives, que als 59 anys és un exemple de lluita contra els dictats que aparentment ens posa l'edat. Ella mateixa, que ha escrit el llibre d'èxit «Pacta con el diablo», diu que no podem escapar de l'edat cronològica

però sí modificar la biològica. Aquest és un dels seus gran reptes, el mateix que ens demostra des de fa anys el Miquel Pocurull, l'especialista en maratons i llargues distàncies, amb 77 anys a l'esquena i molt ben portats. La il·lusió, els reptes, ens fan superar obstacles. Obstinats a assolir nous objectius també ens engresquen els reptes col·lectius, com el Manresa 2022, que ja camina per posar en relleu el patrimoni cultural i arquitectònic de la ciutat, a partir del llegat que va deixar fa prop de 500 anys Ignasi de Loiola. A poc a poc, la ciutat fa seu el projecte. Segurament d'una forma més lenta del que voldríem, però aquest és un repte cabdal per incrementar l'autoestima de la ciutadania.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA CARTESDIRECTOR@REGIO7.CAT

Els recursos dels serveis socials

MONTSERRAT BONVEHÍ, PILAR DESCALZO, LAIA PINTÓ, LAURA CASAS, ISABEL TORRES, MONTSE TANTIÀ, PAQUITA PRADOS, JUDIT BERTOBILLO, SANDRA TRULLÀS, MARTA CALLE, FERRAN GARCIA, NÚRIA CABANES, IDOIA LAHUERTA, EVA SISÓ, MONTSE JÀNDULA, MONTSE TORRES, ARANTXA PONS, CINTA BALLÚS, RAFAELA GONZÁLEZ. MANRESA

■ Resposta a l'article que publica el senyor Marc Marcè al seu blog i a l'article d'opinió del Regió7 «Ras i cru», del 17 de gener del 2017.

Senyor Marcè, cap de les dues opcions que planteja no serveix per explicar la realitat complexa de tantes persones i famílies de Manresa amb dificultats per resoldre les seves necessitats bàsiques ni tampoc la feina que fem les tècniques dels serveis socials municipals.

Els principis que orienten la nostra tasca professional són la universalitat, l'equitat, l'atenció personalitzada i integral, l'autonomia... entre d'altres. La sensibilitat formaria part d'un paquet de qualitats que utilitzaven en un altre temps els dispensadors d'almoines per manca d'eines mi-

llors.

I no, no ens sentim desautoritzades, ni sentim que se'ns hagi cremat res. Avui mateix hem treballat amb normalitat, com ahir i abans-d'ahir i com segurament ho farem demà.

Com sempre, escoltem i atencem les persones que necessitin la nostra intervenció professional, soles o acompanyades de qui decideixin lliurement si podem tractar-nos amb respecte mutu. I mantindrem la confidencialitat d'aquesta relació professional acceptant que l'altra part pot revelar-ne el contingut allà on ho cregui necessari.

A les treballadores socials i educadores socials ens correspon fer una valoració de les situacions personals i familiars, proposar els recursos més adequats a la situació de necessitat entre els que es trobin disponibles i facilitar l'accés a aquests recursos d'acord amb les persones afectades.

Els recursos existents són insuficients i poc adequats en alguns casos. D'acord. La implicació dels moviments socials (en aquest cas la PAHC), de vegades, ajuda a avançar per millorar-los. D'acord. Però la pressió cap a les professionals no serveix de res, perquè la disponibilitat dels recursos no de-

pèn de la nostra resistència a la pressió, això ho hauria de saber tothom.

Si la PAHC pressiona la regidora de Serveis Socials, és evident que la resposta serà política, no professional. Els nostres criteris i els nostres coneixements no s'alteren. Pel camí, les persones afectades van perdent, si més no, privacitat.

Aprofitem l'ocasió per aclarir que l'Alberg de Turisme Juvenil de Catalunya ubicat a la plaça Milcentenari no és municipal sinó que pertany a la Generalitat de Catalunya i està destinat al turisme.